

gribe ind i Borgernes personlige Frihed, skulde faa Lovskraft her i Landet. — Den højtærede Minister har bemærket, at man maatte have et Middel til at skaffe Sandheden frem, og at der var to Midler hertil, det ene Selvangivelse, det andet Offentliggørelse, altsaa den offentlige Kritik af de privates Ansættelser. Hvor lidt jeg end er en Ven af disse offentlige Fremlæggelser af Ligninger, vil jeg dog sige, at jeg anser dem rigtignok for at være langt taaleligere end denne detaillerede Selvangivelse, som Lovforslaget fordrer. Og man kan jo ikke trøste sig med, at de direkte Bøder, som oprindelig vare fastsatte i Lovforslaget, ere glæde ud, thi naar den Bestemmelse bliver staaende, at hvis vedkommende har oversiddet sin Selvangivelsespligt, kan Ligningskommissionen ansætte ham til hvilket som helst Beløb, uden at han har Ret til at klage, forekommer det mig at have meget ringe Betydning, at de bestemte Pengebøder ere bortfaldne.

Der er andre Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg i høj Grad vilde beklage skulde blive til Lov, men jeg tror ikke, at det vilde være til ret megen Nytte, om man allerede nu vilde drage saadanne Bestemmelser frem. Jeg skal da kun nævne en af dem, ikke fordi den fylder nogen stor Plads i Lovforslaget, men fordi den forekommer mig at være lige saa krænkende for den personlige Selvstændighedsfølelse, som man dog maa forudsætte, at de fleste Mænd have. Det er Bestemmelsen om, at det Hverv at være Skattekommissær kan paabydes af Regeringen. Vi kende jo alle til, at der er Ombud, som ere tvungne, men det er Ombud, som ere paalagte en Del af Borgerne ved deres Medborgeres Valg; derimod kender jeg ingen tilsvarende Bestemmelse til denne, at Regeringen vilkaarlig kan paalægge Enkeltmand at udrette et Hverv som dette, et saa modbydeligt Hverv, som dette vil være som Skattekommissær, at skulle trænge sig ind i Venners, Naboers og andres private Anliggender. Det er jo kun et forholdsvis lidet Punkt, og det kan vel ikke vække noget Anstød, at det glider ud, men mig har det stødt i en ganske overordentlig Grad.

Der er endnu en Ændring i eller Tilføjning til Lovforslaget, som jeg vilde sætte megen Pris paa, nemlig at det i selve Loven sikres, at den kommer til Revision inden alt for lang Tid. Det gaar noget i samme Retning, som hvad det ærede Medlem for Odense (Koch) udtalte, idet han

ønskede, at Loven kun skulde have en midlertidig Gyldighed. Jeg udtrykker noget lignende paa den Maade, at Lovens Revision maa kunne sikres. Det er min fulde Overbevisning, at en Lov som denne ikke vil bestaa ret længe her i Landet, førend man fra de fleste Sider vil foretrække paa anden Maade at skaffe disse Midler til Veje til de løbende Statsudgifter; jeg holder mig overbevist om, at det ikke vil vare ret længe. Naar jeg siger: fra de fleste Sider, er det ikke dermed givet, at det bliver fra det Flertal, paa hvilket Lovens Ophævelse eller Forandring kommer til at bero.

Den højtærede Finansminister har paa forskellig Maade, baade i Bemærkningerne til det i Folketinget fremsatte Lovforslag og, saa vidt jeg erindrer, ogsaa i sine Udtalelser i det andet Ting, gjort gældende, at denne Form for en Indkomstskat som personlig Skat var at foretrække for den anden Form: Skat paa Indtægtskilderne. Deraf drager jeg den ganske simple Slutning, at den højtærede Finansminister og Regeringen i det hele maa have Materiale til Stede til Oplysning om, hvorledes denne Skat paa Indtægtskilder andetsteds er benyttet. For det første vil jeg udtale nogen Forundring over, at man ikke ved den tidligere Behandling af Forslaget, som jo ganske vist har været ret hurtig, i det andet Ting har brudt sig om at faa Oplysning om denne anden Form for Indkomstskat. Og dernæst vil jeg udtale den sikre Forventning, at det Udvalg, der bliver nedsat her, bliver forsynet med det Materiale, som den højtærede Regering naturligvis maa have i Besiddelse til selvstændigt at undersøge og bedømme dette Forhold, hvilken af de to Skatteformer der maa være at foretrække, naar man i Virkeligheden skal skride til at vedtage en varig Indkomstskat her i Landet. Jeg skal kun gøre den ene Bemærkning angaaende Indkomstskat paa Indtægtskilderne, at vi have selv tidligere taget Tilløb til Indførelse af en saadan Skat, naturligvis kun for enkelte Aar. Vi have jo overhovedet aldrig kendt til at have en varig Indkomstskat. Den varigste, vi have haft, har været den, der blev vedtagen i 1870, idet den lyder paa at give Regler for, hvorledes Indkomstskat skal opkræves, naar der overhovedet skal opkræves Indkomstskat. For saa vidt var det altsaa en varig Lov, men den slutter jo med en Paragraf, der siger, at den kun maa benyttes til to Skattepaaligninger, naturligvis fordi man ogsaa den Gang havde den Betragtning: Vi maa se,